

У пишних палатах якогось магната
Розкішні лелії цвіли,
Їх люди здалека, де вихор та спека,
На втіху собі завезли.

Любують їх очі веселі дівочі,
А часом і хмурий магнат
На них як погляне, нудьга ураз тане
І пруг на чолі вже не знать.

Отак вони, пишні, усякому втішні,
Мир в серце людське подають,
А люди не знають і гадки не мають,
Як сльози вночі вони ллють.

Чого ж то їм шкода? Адже ж і урода,
І розкіш, і шана їм є...
Не любя їм шана у гордого пана,
Їм краще убоге своє.

Їм краще у бідній країні їх рідній
За панську ту ласку здались
І спека пекуча, і вихор летючий,
Що їх опалляли колись.

Так ти, моя крале, з далекого краю,
Неначе лелії мої:
Здається, й на волі, у шані і холі,
Та все-бо не в ріднім краї.

Твій погляд ясенький, твій сміх веселенький
Та щира ласка твоя

Усіх нас єднають, усіх нас вітають,
Як тихая з неба зоря.

Поглянеш ізбоку (нехай-бо нівроку!)
Та й скажеш: «Життя тобі рай!»
А вся ж твоя втіха — поплакати стиха,
Згадавши веселий свій край.
